

בובותיו של כחוליהוק

מי שאינו מתעצל ומחפש לעצמו הרפתקות מגוונות והתנסויות חדשות על הכר הישראלי, ובעיקר מי שרוצה לתת קרדיט לעבודות לא מושלמות אך אמיצות, יעלה לרגל לצוותא הקטן. כאן מוקרן מדי ערב (הוצ מימי שישי) סרט של רחל חלפי אפשרויות / או כחול הזקן ואני (45 דקות).

חלפי מעירה כי עשתה את הסרט בתנאי מחתרת. כלומר: תקציב בלתי־נראה, סחיבה אינסופית של צילומים (1979-1983), עבודה התנדבותית של חברים וארבעה צלמים שהתחילו כל אימת שמצאו פרנסה אחרת (גדי רנציג,

מואניקין של חלפי פמיניזם ציני

ארי הירשביין, אלי שריד, יכין הירש). אם כי מבחינה ויזואלית איכותיות גבוהות, הרי המרכזים בים הקולנועיים מצומצמים מאוד — חלפי מתבססת בעיקר על בובות־מאנקין תחת שדי קניות, מה שמשרת גם את ההצגה העיצובית בדבר כחוליהוק במיקרו־התודעה שלה. שכן, אין לחפש אצל חלפי את כחוליהוק המחסל את נשיו וטומן אותן בקירות, כי אם השלכה של האימאז'ים והאסוציאציות על כמה גברים, כמה פולחנים וכמה מיתוסים גבריים, שהוויית הפמרי ניסית של היוצרת מנפצת כאן בצניות רבה.

תדרוך

חובה לראות

תל־אביב: לחיי אהבותינו. שושנת קא־היר הסגולה. אמדאוס;

ירושלים: כאוס. אמדאוס. המעבר להר;

חיפה: שושנת קאהיר הסגולה.

תל־אביב

*** שושנת קאהיר הסגולה (שחף) ארצות־הברית, מוצג גם בשיבט (חיפה) — וודי אלן כלי וודי אלן, באחד מסרטי־השנה ובאחד מסרטיו הטובים ביותר: עקרת־בית מרוכזה מוצאת מיפלט בקולנוע, עד שבים אחד יורד הגיבור מן המסך ומציע לה חלום תמורת מציאות. *** לחיי אהבותינו (החוויה השֶׁ־

ראלית, צרפת) — סרט בוטה ומריר של הבימאי מוריס פיאלה על יחסי אב ובתו ועל חוסר היכולת לגשר בין גילים, הרגלים, תרבויות ונפשות הקשורות זו בזו בקשר הגובל בפאניקה. ***

*** השומטר מגנב סמל (חן 3 צרפת) — השחיתות במייטרה הצרפתית בלי כחל וסרק אבל עם הרבה הומור, ושחקן אחד הנושא על גבו את המעמסה כולה — פיליפ נוארה. *** רציחות משוטות (גורדון אר־

צות־הברית) — תרגיל באסתטיקה ובשפה קולנועית מסוגנת מדגימים שני האחים יואל ואיתן כהן, אף שהמרוכר ברציחות, אסור לקחת את העניין יותר מדי ברצינות.

העולם הזה 2513

במעקב אחרי

כוכבי המחר

חברים (סטודיו תל־אביב, אר־צות־הברית) — עוד ז'אנר פומולארי לאחרונה: סירטי בוגרים, כולם יחד עוסקים באתו הסיפור: אסופת צעירים שסיימו זה עתה את חוק לימודיהם בתיכון, באוניברסיטה, בקולג' או בכל מקום אחר, ואינם יודעים בדיוק איך להתמודד עם החיים.

הפעם מדובר בשביעיה כזאת, בעיר־שדה אמריקאית קטנה, כאשר כל אחד מן השיבעה צריך לייצג מינור אחר של הנוער החדש באמריקה. האחד מרובע ורוצה קריירה, השני מכונס בתוך עצמו ובקושי יוצר תיקורות, השלישי מוסיקאי זרוק, הרביעי חולה־אהבה, החמישית נערה רצינית הבונה בשקדנות את חייה, השישית משחקת את נערת־השעשועים ומרמה גם את עצמה, השביעית היא הבתולה הנצחית הממתינה לאהבה הגדולה.

כל זה נשמע כמו נוסחה מוכנה מראש, שאפשר להכניסה למחשב. מה שיתקבל אחרי שהמכונה תעכל את כל הנתונים, הוא סרט מן הסוג הזה. הדמויות, הדיאלוגים, המשברים והפיתרונות — הכל יוצר כאן מין קטלוג קלאסי של המלודרמא־מה ההוליוודית, עם מעט הומור וקצת דמיון, בדיוק מה שצריך כדי להעניין יימכר היטב לבני טיפישעשעה מינוס, הסבורים שהחיים נראים באמת כמו סרט־קולנוע, ומשום כך משוכנעים שכל מה שמוצג כאן הוא דראמה ריאליסטית לתימאר.

אמיליו אסטבס ואנדי מקדאוואל: מוכשרים

להיסטוריונים של הקולנוע עשוי בכל זאת להיות עניין בסרט הזה, כי יש כאן שיבעה שחקנים, אשר סביר להניח, לפי התעסוקה שמספקים להם באחרונה, כי יהיו כוכבי־המחר של התעשייה. קשה לומר שמי מהם מגלה כאן כישרון עוצר־נשימה, אם כי יכול להיות שגם הבימאי, יואל שומאכר (שהיה פעם מפיק), אשם בכך.

בחיפוש אחרי

פרוסט האבוד

אהבתו של סוואן (גת תל־אביב, צרפת) — בחיפוש אחרי הזמן האבוד של מארסל פרוסט הוא אחד הרומנים החשובים ביותר שנכתבו אי־פעם, יצירה סיפורתית טהורה המבוססת על המילה ועל כל מה שהמילה מסוגלת לעורר בתודעתו של הקורא, יצירה שאין שום טעם או הגיון לעבדה למדיום אחר.

על אחת כמה וכמה אין טעם בעיבוד הזה של מולקר שלנדורף, המתייחס לחלק קטן מתוך היצירה כולה, ונוטל את סיפור העלילה כאילו זה כל מה שאפשר לדלות מתוך המקור. היתוצאה היא סיפור על נער־שעשועים מנוון ואהבתו הנואשת ליצאנית־צמררת, על רקע טורי־הרכילות של החברה הגבוהה בצרפת של סוף המאה הקודמת.

על המסך לא נותר דבר מן הקסם המיוחד של פרוסט, מי שלא קרא את המקור לא יבין בדיוק מה הרקע ומה המיבנה החברתי של הסביבה שבה חי הגיבור, סוואן, מה מיוחד בהתקשרויות בינו לבין האנשים שהוא פוגש בסלונים השונים, מה הכללים בתוך החברה הזו ומי מכתוב אותם, לעומת זאת, מי שקרא את פרוסט לא יוכל שלא לבעוס על ההתעללות המיותרת הזאת בספר, שהשפעתו מכרעת על כל מה שנכתב במאה שלנו.

הרעיון להשתמש בשחקן בריטי, ג'ימי איירונס, לתפקיד הראשי, כאשר קולו של שחקן צרפתי, פייר ארדיטי, מדבר

אורנלה מוטי וג'רמי איירונס: מנוון

מגרוננו הוא רעיון כושל מלכתחילה, כי ניתוק שחקן מכלי־עבודה חשוב כליכך כמו הקול בוודאי שאינו לטובת הדמות שהוא מגלם. אורנלה מוטי, יפהפיה איטלקית מנומנת, נתמכת בתילבושות ובמסננות־אור של סוון ניקוויסט, הצלם, כדי לעשות רושם שהיא משחקת. העניין היחיד בהופעתו של אלן דלון בסרט היא העובדה שהוא מגלם בארון בעל נטיות הומוסקסואליות.

בדישדוש

בתוך הטירוף

בית־ספר לאסירים מתחילים (אסתר תל־אביב, ארצות־הברית) — עוד אחת מקומדיות הטימטוס שהפכו לאחרונה ז'אנר קולנועי

במני עצמו. כאשר אדם בעל השראה וכישרון אוהז בשרביט הבימוי, כמו ג'ון לאנדיס לדוגמה, זה יכול להיות שיעור מאלף באנארכיה אנטי־מימסדית של הדור הצעיר, כאשר בימאי בינוני מן הסלוויזיה — כמו ג'ורג' מאנדלוק, במיקרה זה — אחראי לתוצאה, קשה להחליט אם הוא סבור שהצופים שלו מוגבלים בשיכלם, או שאינו יודע לעשות שום דבר טוב יותר. הנושא שנועד לעורר הפעם את העליצות על הבד הוא בית־הסוהר, בבית־כלא, המוקדש לזיכרו של ג'ון דילינג'ר המנוח, משתוללים האסירים כאילו היו בדיסקוטק אופנתית, הסוהרים משתפים פעולה בשימחה רבה, והכל חוגגים ברוב עם ועדה מאחורי סורג ובריח, עד כדי כך, שהעונש החמור ביותר לאסיר ותיק הוא איום שישוחרר וישולח לחופשי, יום אחד מתחלף מנהל־הכלא, כתוצאה ממעשה שחיתות פוליטית, ובמקומו מגיע מנהל אחר, המבטיח דם, יזע ודמעות, וזה כמובן, צריך להיות עוד יותר מצחיק, בכך, למעשה, מצטמצמת כל עלילת הסרט.

כנהוג בז'אנר מכוווד זה, בכל פעם שהשראת היוצרים פושטת רגל, מונים לארכיון ושואלים השראה ממקורות קודמים, וכך אפשר למצוא כאן את רוק בבית־הסוהר ואת

ריצ'ארד מאליון: מטורף מטורף

המורד, את רוקי ואת פאטון ועוד כל מיני שיברי־חיקים של סירטי־עבר, אם כי לא ברור כלל אם מדובר כאן בחיקוי מתוך התבוללות, חיקוי מתוך הערכה, או חיקוי מתוך יאוש, כי אין משהו טוב יותר לעשות בתסריט הזה.

ריצ'ארד מאליון, ברט מסידרת־הסלוויזיה בועות, מגלם את המפקד החדש של הכלא, בדיוק כפי שגילם מורה מטורף, אב־מישפחה מטורף, וכל שאר המטורפים שנקרו בקריירה שלו.